

Josep Dallerès

Una remuneració que garanteixi al treballador i a la seva família una existència conforme a la dignitat humana (Article 29, Constitució)

En el decurs de l'actual període de sessions parlamentàries el grup Parlamentari va entrar a tràmit, tal com era previst, una proposició de llei laboral que va ser publicada al Butlletí Oficial del Consell General N°8, de 25 de febrer del 2004. Com tots sabem, el text no va ser pres en consideració pel Consell General: a part del tema, no deixava de ser una proposta del grup socialdemòcrata i la política que s'està portant des del partit Lliberal és de no prendre en consideració cap text que vingui del PS, encara que aquest mereixi la pena, en tot cas, com a molt, servirà de base per a una proposta lliberal en un altre moment.

Sigui com sigui, a hores d'ara doncs, la llei ens ha estat retornada. Entenc que cal aprofitar el moment per a profunditzar, en particular algun punt que va crear debat al si del grup Parlamentari.

Com tots sabeu, sigui quin sigui el text que es presenta al Consell General des del grup Parlamentari socialdemòcrata, aquest és prèviament analitzat i debatut en el si del grup fins que s'arriba a un acord per consens, una regla no escrita que s'ha vingut aplicant, però, des de la seva creació. En el cas d'aquest text, no va ser d'altra forma. Vull aprofitar per agrair als companys que van treballar-lo en la comissió del partit i que van fer més que desbrossar el camí que després vam emprendre els demés.

Tot i que vam arribar a l'acord de presentar el text amb el redactat tal com figura al butlletí Oficial del Consell General, conscients, tots plegats que difícilment el text podria arribar a ser adoptat en la seva totalitat, un article en particular, pel que fa al qui presenta la present ponència, continua posant-li problema, problema de principi diria. És la raó per la qual el porta a debat.

Es tracta de l'article 174, Paga extraordinària, diu així: "S'estableix l'abonament al treballador d'una paga extraordinària anual, igual a l'import del salari d'un mes, que s'ha de fer efectiva durant el mes de desembre.

El càlcul de l'import es fa segons les disposicions de l'article 169. En els casos en què la relació laboral comenci o acabi en el decurs de l'any, l'abonament es fa proporcionalment als mesos treballats, havent-se de satisfer l'import corresponent al salari de dues jornades i mitja per cada mes treballat.

La paga extraordinària obligatòria té la consideració de salari i integra el salari global."

Per què aquest article, al meu entendre, posa problema?: En primer lloc, perquè no crec que sigui la mesura més adequada per arribar, tal com va ser defensat, a afavorir els salaris més baixos. En segon lloc perquè sota l'aparença d'una mesura igualitària no deixa de ser una mesura altament discriminadora per quant no participa disminuir el marge diferencial entre salaris més baixos i salaris més alts i, al meu entendre, al no disminuir, no sols manté, sinó que participa a incrementar les diferències existents ja en la nostra societat.

Per llei, s'estipula que, qui cobra 900 Euros, tindrà un augment anual de 900 Euros, és cert, però per al qui en cobra 1.800, l'augment serà de 1.800 i per al que en cobra 3.000,

l'augment serà de 3.000 Euros al més. Per via d'aquesta mesura es continua mantenint, jo diria incrementant fins i tot les diferències socials puig es dona més al qui més té.

No crec, en cap cas que correspongui al mandat constitucional de l'article 29 quan aquest expressa que **"Tota persona té dret al treball, a la promoció per mitjà del treball, a una remuneració que garanteixi al treballador i a la seva família una existència conforme a la dignitat humana..."**

Comprenc que la proposta pot ser engrescadora, entenc: electoralment engrescadora, no crec però que estigui en el recte procedir del que hauria de ser la política del partit Socialdemòcrata que pretén ser partit de govern. No la veig com una mesura responsable, la veig demagògica, i econòmicament no raonable.

Estic al partit socialdemòcrata perquè crec que aquest ha de defensar els interessos dels més febles, en aquest cas: els que no disposen d'una remuneració que garanteixi una existència conforme a la dignitat humana. ha de posar-se al costat d'aquells que, amb el salari, tot just en tenen per pagar el lloguer del pis: com es pot viure dignament si el lloguer ja representa més del setanta per cent del sou?

Crec que el Partit Socialdemòcrata, en comptes de caure en proposicions fàcils, ha de ser capaç de determinar de manera clara quin és el problema que vol resoldre, aïllar-lo i analitzar-lo i, això fet, ha de tenir la valentia d'afrontar decisions a vegades difícils.

De voler mantenir el sistema de "paga doble", per dir-ho d'alguna manera, entenc que aquesta només és defensable si portés a reduir diferències, plantejant-la com un complement calculat a partir del salari mig, per exemple, ara bé, considero que la mesura més adequada, si realment el que es pretén és complir amb el citat mandat de l'article 29 de la Constitució hauria de ser, sinó regular per llei l'augment del salari mínim inter-professional, en tot cas, incloure dins de la llei uns límits desitjables a aconseguir que es podrien inscriure en la línia del que es proposa en el desenvolupament de la Carta Social Europea, és a dir: que el salari mínim inter-professional no hauria d'estar per sota del 60% del salari mig inter-professional.

Per tot l'exposat, es proposa l'adopció del present :

ACORD

Considerant que una mesura, o un conjunt de mesures, que portin vers l'augment progressiu del salari mínim inter-professional fins que aquest deixi d'estar per sota del 60% del salari mig inter-professional contribueix amb més eficiència i més eficàcia que la instauració d'una paga doble a fer efectiu el mandat constitucional inscrit en l'article 29 de la Constitució, en particular quan estipula que: "Tota persona té dret [...] a una remuneració que garanteixi al treballador i a la seva família una existència conforme a la dignitat humana [...]", aquesta serà la posició defensada pel Partit Socialdemòcrata.

Considerant així mateix que cada pas que s'avanci en aquesta direcció és un esglaió més vers l'assoliment del mandat donat per la Carta Magna, es recomana al Grup Parlamentari que no estalvi els esforços per tal de poder arribar a avenços significatius en aquest sentit en cas de tornar-se a debatre, i que no dubti en tornar a provocar el debat al Consell General, sense perdre mai de vista quin és l'objectiu final.